

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s.**, se sídlem Jičín, Na Tobolce 428, zast. Mgr. Petrem Stejskalem, LL.M., advokátem v Hradci Králové, Malé náměstí 125, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 24. září 2012, č.j. 3536/12-1700-603200, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žalobkyně je p o v i n n a zaplatit Odvolacímu finančnímu ředitelství náklady řízení ve výši 1.609 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž krajský soud jedná jako se žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 24.9.2012, č.j. 3536/12-1700-603200, Finanční ředitelství v Hradci Králové, (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 30.3.2012, č.j. 150596/12/228981602947, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2.286.926 Kč a napadené rozhodnutí potvrdil.

V úvodu jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyni byla rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) ze dne 20.10.2008, č.j. 69716/ENV/08, přislíbena dotace v celkové výši 334.081.000 Kč (11.136.018 EUR) na akci s označením „2005/CZ/16/PE/021 Cidlina“. Jeho vydání předcházelo rozhodnutí Komise evropských společenství (dále jen „Komise“) ze dne 23.12.2005 o udělení pomoci projektu Cidlina z Fondu soudržnosti. Ta představovala 67% z celkových maximálně uznatelných nákladů ve výši 16.620.923 EUR, tedy 11.136.018 EUR. MŽP delegovalo část svých pravomocí vyplývajících z jeho postavení ve struktuře implementace Fondu soudržnosti na Státní fond životního prostředí (dále jen „SFŽP“). Ten peníze uvolňoval na žádost žalobkyně jako příjemce dotace. Ke dni 28.3.2012 bylo na její účet převedeno 8.909.714 EUR, tj. 228.692.570 Kč.

Kontrolou správce daně zjistil, že žalobkyně jako příjemce dotace nepožádala prostřednictvím SFŽP o změnu rozhodnutí MŽP, ačkoliv jí bylo známo, že nedodrží hodnotu parametru „kanalizační síť nová – 39,141 km“, jehož závaznost byla stanovena dodatkem k rozhodnutí o poskytnutí dotace, a dále hodnotu parametru „počet veř. odboček pro napojení nemovitostí“, který byl zahrnut do sekundárních kvantifikovaných cílů v Technické a finanční příloze a měl činit 2.240 ks přípojek. Tím porušila bod B.h) dalších podmínek uvedeného rozhodnutí a za toto pochybení jí vyměřil správce daně pokutu ve výši 1% z poskytnuté dotace. Ve zprávě z daňové kontroly upozornil správce daně žalobkyni, že z další připsané částky bude dopočítáno 1% pokuty.

Za nedůvodnou označil žalovaný odvolací námitku označující rozhodnutí správce daně jako formální. Poukázal na ust. § 147 odst. 4 zákona 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“), podle kterého v případě, že dojde ke stanovení daně na základě výsledku daňové kontroly, považuje se za odůvodnění tohoto rozhodnutí zpráva o daňové kontrole.

Dále, pouze na okraj a bez vlivu na posuzovanou věc, žalovaný blíže osvětlil funkci a postavení Fondu soudržnosti, který vznikl na základě Nařízení rady ES č. 1164/94. Konstatoval, že poskytuje prostředky na velké investiční projekty v sektoru životního prostředí a dopravy a nejde o fond strukturální. Jeho prostředky jsou přímo určeny členským státům jako samostatným celkům (viz čl. 13. rozhodnutí komise) a ty jsou zcela nepochybně součástí Národního fondu ve smyslu ust. § 37 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech v platném znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). S tím dle žalovaného úzce souvisí mechanismus podávání žádostí Komisi o poskytnutí finančního příspěvku z uvedeného fondu, kde je žadatelem Česká republika. Jí jsou také uloženy povinnosti vyplývající z čl. 1-12

rozhodnutí. Dle rozhodnutí Komise je členský stát povinen v rámci vlastního právního prostředí finanční prostředky poskytnout konečnému spotřebiteli. Česká republika pak má v zákoně o rozpočtových pravidlech zmocnění k vydání vlastního rozhodnutí prostřednictvím svých ústředních orgánů (§ 14 cit. zákona). To je pak závazným právním dokumentem, kterým se určují podmínky potřebné pro dosažení cílů projektu. MŽP ve svém rozhodnutí jednoznačně definovalo následky nesplnění podmínek přímým odkazem na ust. § 44 a § 44a zákona o rozpočtových pravidlech. Bez vydání tohoto dokumentu nelze příjemci dotace poskytnout žádnou finanční podporu.

Žalovaný citoval k podpoře těchto závěrů i dokument „Metodika finančních toků“ vydaný Ministerstvem financí a konstatoval, že rozhodnutí MŽP je rozhodnutím vydaným Českou republikou konečnému příjemci ke konkrétnímu projektu. Z logiky věci pak vyplývá, že MŽP v rámci vlastního rozhodnutí musí volit minimálně shodná kritéria pro čerpání dotací s těmi, která stanovila Komise, ale může stanovit i kritéria přísnější. Na ně pak nelze nahlížet jako na konflikt mezi evropským a členským právem a to vzhledem k výlučné odpovědnosti České republiky ve vztahu k Evropské unii. Nejde dle žalovaného ani o porušení zásady nadřazenosti evropského práva právu národnímu. K nařízení Rady ES č. 1164/94 bylo vydáno Nařízení Komise ES č. 16/2003, kterým byla stanovena prováděcí pravidla. V těchto předpisech není žádné omezení způsobu jak zajistit splnění cíle. Žádné omezení nelze zjistit ani z cit. čl. 288 konsolidovaného znění smlouvy o fungování Evropské unie (věstník EU ze dne 9.5.2008 a 30.3.2010). Z nich naopak vyplývá, že přijatá rozhodnutí jsou závazná pouze pro ty, jimž jsou určena. V posuzovaném případě bylo rozhodnutí určeno České republice.

Žalovaný dále tvrdil, že rozhodnutí Komise a MŽP nejsou věcně v rozporu. Z pohledu nastavených parametrů je délka kanalizační sítě v rozhodnutí MŽP pevně stanovena, pro Komisi je pouze orientačního charakteru a v průběhu implementace projektu se může měnit. Možnost změny nastavilo ve svém rozhodnutí MŽP právě v bodě B.h), kde ukládá žalobkyni bez zbytečného odkladu ho požádat prostřednictvím SFŽP o změnu rozhodnutí.

Žalovaný se na str. 8 a 9 svého rozhodnutí vypořádal i s námitkou poukazující na skutečnost, že podmínky čerpání, které jsou přiloženy k rozhodnutí nesplňují nároky kladené na platnost dokumentů.

Dále se žalovaný ztotožnil s názorem správce daně, že na základě všech změn (celkem 173) došlo v konečném důsledku ke snížení hodnoty parametru délky kanalizační sítě. Proto měla žalobkyně povinnost zažádat o změnu rozhodnutí MŽP. I když tvrdila, že o změnách informovala, žalovaný trval na tom, že podklady, které příjemce dotace průběžně zpracovával a předával SFŽP sloužily potřebám státu, který je garantem vůči Evropské unii za čerpání prostředků Fondu soudržnosti.

Žalobkyně ve včas podané žalobě tvrdila, že byla rozhodnutím žalovaného Finančního ředitelství v Hradci Králové i jemu předcházejícím rozhodnutím správce daně zkrácena na svých právech a v důsledku toho jsou citovaná rozhodnutí nezákonná.

Potvrdila, že předmětem kontroly správce daně bylo mimo jiné rozhodnutí MŽP č.j. 69716/ENV/08 ze dne 20.10.2008 o poskytnutí dotace ve výši 334.081.000 Kč na akci „2005/CZ/16/CPE/021 Cidlina“ (evidenční číslo ISPROFIN 215213-0059). Toto rozhodnutí vychází z rozhodnutí Komise ze dne 23.12.2005 o udělení pomoci z Fondu soudržnosti projektu Cidlina. Bylo shledáno porušení bodu B.h) přílohy rozhodnutí MŽP, když žalobkyně bez zbytečného odkladu nepožádala prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí.

Dále žalobkyně citovala rozhodnutí Komise ze dne 23.12.2005 o udělení pomoci z Fondu soudržnosti a zdůraznila v něm vyslovené stanovisko, že *„uvedené hodnoty jsou pouze orientačního charakteru a v průběhu implementace projektu se mohou měnit. Jsou-li tyto odchylky v hodnotách přiměřené, dostatečně zdůvodněné a v souladu s existujícím legislativním rámcem, může Komise přistoupit k uvolnění plateb.“*

Dle žalobkyně rozhodnutí Komise patří obecně mezi tzv. sekundární prameny komunitárního práva. Je závazné v celém rozsahu, má bezprostřední účinky a z principu nevyžaduje žádný prováděcí akt než rozhodnutí o poskytnutí dotace. Návazné národní rozhodnutí o poskytnutí dotace nemůže a nesmí mít jiný účel než formálně beze změny převést podmínky stanovené v rozhodnutí Komise na konečného příjemce. Individuální právní akt v podobě rozhodnutí řídicího orgánu (MŽP) nesmí být v rozporu s individuálním aktem vydaným orgánem Evropského společenství. Z uvedeného žalobkyně uzavřela, že podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, které jdou nad rámec rozhodnutí Komise, nelze považovat za aplikovatelné.

Dle § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech lze dle žalobkyně postupovat jen v případě, umožňuje-li to právo evropských společenství. Pokud v průběhu realizace projektu došlo k přiměřeným odchylkám dostatečně zdůvodněným v souladu s existujícím legislativním rámcem, nemůže být nesplnění závazných parametrů, resp. nepožádání o změnu rozhodnutí MŽP, považováno za porušení rozpočtové kázně a nemůže být ani uložena sankce v podobě odvodu do Národního fondu.

Z těchto důvodů pokládá žalobkyně rozhodnutí žalovaného za minimálně předčasné, a to do doby ukončení procedury schvalování konečné zprávy projektu Komisí. Pokud bude zbývající dotace vyplacena v plné výši, bude tím najisto postaveno, že projekt byl realizován zcela v souladu s jejím rozhodnutím.

Žalobkyně uvedla, že v bodu D přílohy rozhodnutí MŽP byla delegována část působností vyplývajících z jeho postavení ve struktuře implementace Fondu soudržnosti na SFŽP jako realizační orgán a bylo jí jako příjemci dotace uloženo plnit

jeho pokyny a požadavky vydané k zabezpečení přípravy, realizace a financování akce. Žalobkyně tvrdila, že všechny odchylky od původního projektu byly řádně odůvodněny, bylo požádáno o změnu stavby před dokončením a tyto zněny promítnuty do změnových listů. Všechny ucelené části stavby - jednotlivé projekty - byly řádně zkolaudovány. O všech změnách byl SFŽP včas a řádně informován, jak bylo v průběhu kontroly prokázáno.

Dále žalobkyně zdůraznila, že délka odchylky nově vybudované kanalizační sítě od původního projektu představuje pouze 5%. O těchto rozdílech prokazatelně informovala SFŽP se žádostí o posouzení, zda je nutné podat žádost o změnu vydaných rozhodnutí. Na jednotlivých kontrolních dnech, kterých se zúčastnili i zástupci SFŽP, byl postup monitorován a dospělo se k závěru, že rozdíly mezi projektovanými a skutečnými hodnotami fyzických parametrů nejsou takové, že by vyžadovaly změny smluvních ujednání, schvalování orgány implementačního systému příjmu pomoci z Fondu soudržnosti, případně podmínek definovaných v rozhodnutí o dotaci. Změny oproti projektové žádosti byly bez připomínek projednány na monitorovacích výborech Fondu soudržnosti.

Dle přesvědčení žalobkyně tak v průběhu realizace projektu včas, řádně a zcela v souladu s podmínkami všech rozhodnutí informovala SFŽP o všech krocích a změnách formou, kterou lze chápat i jako případnou žádost o změnu vydaných rozhodnutí. SFŽP však nikdy situaci tímto způsobem nevyhodnotil. Ze sdělení MŽP ze dne 15.2.2011 vyplývá, že závěrečná zpráva byla posouzena jak SFŽP tak MŽP a shledána v souladu s platnými dokumenty pro ukončení projektu. Skutkový stav zjištěný správcem daně je z těchto důvodů nesprávný.

Dále žalobkyně namítala, že správce daně ani žalovaný dostatečně nezohlednili intenzitu tvrzeného porušení a jeho vliv na dodržení cíle dotace, který je zanedbatelný. Správce daně měl dále vzít v potaz skutečnost, že projekt byl řádně realizován a dokončen v termínu, bez vad a nedodělků, s kladným dopadem na kvalitu života obyvatel regionu. Žalobkyně poukázala na ust. § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, dle kterého je územní finanční orgán povinen při stanovení částky odvodu vzít v úvahu závažnost porušení povinnosti a jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce. Uložený odvod žalobkyně označila za nepřiměřeně tvrdý a v rozporu s právními předpisy.

V závěru, s odkazem na ust. § 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech a § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s., žádala, aby krajský soud upustil od uložené sankce nebo ji snížil v mezích zákonem povolených. Zároveň navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřilo Odvolací finanční ředitelství písemně dne 8.2.2013 a k jednotlivým žalobním námitkám ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí uvedlo, že rozhodnutí MŽP je rozhodnutím České republiky vydaným konečnému příjemci dotace ke konkrétnímu projektu. Z logiky věci musí MŽP v rámci vlastního rozhodnutí zvolit minimálně shodná kritéria pro čerpání dotací konečnými příjemci

s těmi, která jsou stanovená v rozhodnutí Komise, a z uvedených důvodů proto i může volit kritéria přísnější, na která nelze v žádném případě nahlížet jako na konflikt mezi evropským a členským právem, a to i s ohledem na výlučnou zodpovědnost České republiky za uvedený projekt. Za těchto okolností se nejedná o porušení principu nadřazenosti evropské legislativy. Rozhodnutí poskytovatele proto nebylo vydáno v rozporu s rozhodnutím Komise a pro příjemce dotace bylo závazné.

Dále Odvolací finanční ředitelství zdůraznilo, že věcně nejsou rozhodnutí Komise a rozhodnutí MŽP v rozporu. Z pohledu nastavených parametrů je v rozhodnutí MŽP pevně stanovena povinnost vybudovat 39,141 km nových kanalizačních sítí. Podle rozhodnutí Komise se jedná o orientační ukazatel, který se v průběhu implementace projektu může měnit. Možnost uvedené změny nastavilo i rozhodnutí MŽP právě bodem B.h) dalších podmínek poskytnutí dotace, v němž uvádí, že příjemce dotace je dále povinen bez zbytečného odkladu požádat MŽP prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí v případě takových změn skutečností či podmínek v něm předpokládaných, které by příjemci podpory znemožnily splnit jeho povinnosti stanovené tímto rozhodnutím. Z uvedeného dle Odvolacího finančního ředitelství vyplývá, že za předem stanovených podmínek lze ukazatele změnit. Protože však ve skutečnosti došlo ke změně parametru bez splnění citované podmínky ze strany příjemce dotace, došlo k porušení rozpočtové kázně a v konečném důsledku k vyměření odvodu.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření k žalobě dále uvedlo, že má k dispozici i příklady nahlášených změn, z nichž vyplývají jejich technická odůvodnění, avšak uvedená oznámení nemají vazbu na konečnou změnu parametru akce, resp. z takových změn nelze odvodit, zda se parametru akce - délka kanalizační stoky - tyto změny vůbec dotýkají. Nadto je zřejmé, že poskytovatel může jen stěží nahlášené technické změny v průběhu akce promítat do změny ukazatelů, nemá-li k tomu podanou žádost o změnu příjemcem dotace. Termín realizace byl rozhodnutím stanoven na den 31.10.2009 a do tohoto termínu mohla žalobkyně požádat o změnu nastavených parametrů.

Během realizace projektu došlo dle Odvolacího finančního ředitelství k velkému množství odchylek od původního projektu. Podklady, které žalobkyně jako příjemce dotace průběžně zpracovávala a předávala SFŽP, sloužily potřebám státu, který je garantem vůči Evropské unii za čerpané prostředky Fondu soudržnosti.

Rozhodnutí MŽP nebylo vydáno v rozporu s rozhodnutím Komise a tudíž podmínky stanovené poskytovatelem jsou pro příjemce dotace závazné. Nelze zpochybnit, že náročný projekt byl úspěšně realizován, nicméně nebyl realizovaný v rozsahu uvedeném v rozhodnutí MŽP, čímž byly porušeny podmínky stanovené poskytovatelem dotace bez toho, že by žalobkyně požádala o změnu tohoto rozhodnutí.

Postup správce daně je přesně upraven zákonem o rozpočtových pravidlech, daňovým řádem a rozhodnutím. V případě zjištění porušení rozpočtové kázně

(porušení podmínek čerpání dotace) je za toto porušení povinen vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně, a to v souladu s cit. právními předpisy. Nesplnění této povinnosti poskytovatel ohodnotil mírou sankce ve výši 1% z celkové částky dotace.

Odvolací finanční ředitelství v závěru svého vyjádření navrhlo zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem setrvaly obě strany na svých stanoviscích i procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a neshledal žalobu důvodnou.

Skutková zjištění, jak byla shodně popsána v žalobě i napadeném rozhodnutí, jsou v souladu s obsahem správního spisu a krajský soud z nich při hodnocení jednotlivých žalobních námitek vycházel.

V úvodu se zaměřil na posouzení oprávněnosti tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí Komise ze dne 23.12.2005 o udělení pomoci z Fondu soudržnosti je v celém rozsahu závazné a má bezprostřední účinky. Návazné národní rozhodnutí o poskytnutí dotace pak nemůže a nesmí mít jiný účel než formálně beze změny převést podmínky stanovené v rozhodnutí Komise na konečného příjemce. Individuální právní akt v podobě rozhodnutí MŽP nesmí být v rozporu s individuálním aktem vydaným orgánem Evropského společenství.

Na tyto námitky, které žalobkyně uplatnila již v odvolání do rozhodnutí správce daně, reagoval žalovaný obsáhle na str. 5 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s jeho argumentací a závěry ztotožnil. Ve shodě se žalovaným zaujal názor, že rozhodnutí Komise ze dne 23.12.2005 o udělení pomoci z Fondu soudržnosti je rozhodnutí, které je, jak je uvedeno v článku jeho 13, určeno České republice a jí jsou také ukládány povinnosti (viz např. příloha III rozhodnutí Komise). Přílohu I. tohoto rozhodnutí tvoří Informační list a přílohu II. Finanční plán. Bod 7.3. Informačního listu stanoví hlavní monitorovací ukazatele včetně délky stok u jednotlivých projektů a v závěru stanoví, že uvedené hodnoty jsou pouze orientačního charakteru a v průběhu implementace projektu se mohou měnit. Jsou-li odchylky v hodnotách přiměřené, dostatečně zdůvodněné a v souladu s existujícím legislativním rámcem, může Komise přistoupit k uvolnění peněz. Za splnění podmínek určených v rozhodnutí ze dne 23.12.200 Komisi nepochybně odpovídá Česká republika.

Pro žalobkyni jako příjemce dotace je však závazný právní akt jí přímo adresovaný, tedy rozhodnutí MŽP ze dne 20.10.2008, č.j. 69716/ENV/08, o poskytnutí dotace ve výši 334.081.000 Kč na akci „2005/CZ/16/CPE/021 Cidlina“, včetně podmínek čerpání této dotace, které tvoří přílohu a sestávají z dodatku k rozhodnutí o poskytnutí dotace (dále jen „Dodatek“), technické a finanční přílohy a podmínek poskytnutí dotace vydané MŽP. V posledně jmenované listině jsou pod

bodem A stanoveny základní podmínky a pod bodem B další podmínky poskytnutí dotace. Podmínka uvedená pod bodem B.h) ukládala žalobkyni jako příjemci dotace „bez zbytečného odkladu požádat MŽP prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí v případě takových změn skutečností či podmínek v něm předpokládaných, které by příjemci podpory znemožnily splnit povinnosti stanovené tímto rozhodnutím (u povinností vázaných na konkrétní termín před uplynutím příslušného termínu).“ Krajský soud především nesouhlasí se žalobkyní, že se jednalo o podmínku přesahující rámec daný Komisí v jejím rozhodnutí ze dne 23.12.2005. MŽP a následně i SFŽP technické parametry akce převzaly z rozhodnutí Komise. Bod B.h) podmínek poskytnutí dotace měl navíc jen zajistit, aby měl poskytovatel dotace, kterým bylo MŽP, přehled o plnění projektu v rozsahu schváleném Komisí, případně zajistil, aby Česká republika změny oproti stanoveným ukazatelům Komise dostatečně a včas zdůvodnila. Rozhodně nelze zařazení této podmínky do podmínek pro poskytnutí dotace hodnotit jako postup přesahující rámec daný Komisí. Zajištění kontroly plnění daných kritérií nepochybně spadá do legitimních oprávnění MŽP jako poskytovatele dotace a správce programu. Pokud žalobkyně vyslovila pochybnost, zda rozhodnutí MŽP vydané podle § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech není v rozporu s právem evropských společenství, krajský soud konstatuje, že tuto svoji pochybnost nepodložila žádným konkrétním tvrzením ani odkazem na normu nebo judikaturu evropských společenství, která by takový postup vylučovala. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 7 v odst. 3 a 4 na tuto námitku reagoval a krajský soud na jeho argumentaci odkazuje.

Žalobkyně dále tvrdila, že všechny odchylky od původního projektu byly řádně odůvodněny, bylo požádáno o změnu stavby před dokončením a tyto změny promítnuty do změnových listů. Všechny ucelené části stavby - jednotlivé projekty - byly řádně zkolaudovány. O všech změnách byl SFŽP včas a řádně informován, jak bylo v průběhu kontroly prokázáno. Jako důkaz pro svoje tvrzení předložila zápis z jednání se zástupci projektu, konkrétně pracovníky žalobkyně, pracovníky správce stavby a SFŽP, které se konalo dne 28.11.2008.

Dle názoru krajského soudu z citovaného zápisu nevyplývá, že by žalobkyně povinnosti uložené v bodě B.h) podmínek poskytnutí dotace dostála. Z bodu 3 tohoto zápisu pouze vyplývá, že SFŽP navrhl že „rozsah změn bude konzultován v rámci resortu ČR (MŽP, MMR) z hlediska potřeby/nepotřeby vydání změnového Rozhodnutí komise. Zjištěné rozdíly budou vhodně zapracovány a okomentovány v MSh tabulkách projektu tak, aby na příštím Monitorovacím výboru (červen 09) měla EK k dispozici ucelenou informaci.“ Obsah zápisu dle krajského soudu nelze hodnotit jako žádost ve smyslu bodu B.h) podmínek poskytnutí dotace. Především zcela chybí identifikace změn, kterých se zápis týkal a ani z jeho formulace nelze vyčíst, že by změny oproti projektu měl SFŽP předat MŽP jako žádost o změnu jeho rozhodnutí. Takový postup však bod B.h) podmínek poskytnutí dotace požadoval.

Krajský soud se žalobkyní nesouhlasil ani pokud tvrdila, že rozhodnutí žalovaného je předčasné, když dosud nebyla ukončena procedura schvalování konečné zprávy projektu Komisí. I kdyby Komise konstatovala, že projekt byl

realizován zcela v souladu s jejím rozhodnutím a zbývající dotaci vyplatila, neměl by tento závěr žádný vliv na skutečnost, že žalobkyně nesplnila jednu z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, konkrétně podmínku uloženou jí pod bodem B.h). Zcela v souladu s argumentací žalovaného je krajský soud názoru, že technické parametry projektu (konkrétně délka nových kanalizačních sítí a počet veřejných odboček pro napojení nemovitostí) jsou v rozhodnutí MŽP a Komise shodné. Podle rozhodnutí Komise je tato délka nových kanalizačních sítí pouze orientační a v průběhu implementace projektu se může měnit. Tuto podmínku MŽP nemodifikovalo. V bodě B.h) podmínek poskytnutí dotace pouzeuložilo žalobkyni další povinnost, konkrétně požádat MŽP prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí v případech tam uvedených. Z formulace tohoto bodu, stejně jako z rozhodnutí Komise vyplývá, že za předem stanovených podmínek lze dané technické ukazatele změnit. Žalobkyně jako příjemce dotace stanovené technické parametry nesplnila a MŽP o změnu podmínek jeho rozhodnutí nepožádala, ačkoliv tak byla dle ust. bodu B.h) rozhodnutí o poskytnutí dotace povinna postupovat. Z pohledu povinností stanovených v citovaném bodu podmínek poskytnutí dotace je pak zcela nepodstatné, v jakém rozsahu se odchylovaly sledované technické parametry projektu od skutečnosti.

Krajský soud nepřehlédl ani námitku žalobkyně uplatněnou při jednání dne 19.7.2013, že součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byla listina nazvaná podmínky poskytnutí dotace a technickou a finanční přílohu. Dodatek k rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace dostala, jak tvrdila, až později, přesný termín nebyla schopna určit. Zároveň poukázala i na skutečnost, že zmíněné přílohy nebyly podepsány.

Především je třeba zdůraznit, že tato žalobní námitka byla uplatněna po lhůtě stanovené v 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s. Přesto krajský soud na okraj tohoto rozhodnutí podotýká, že zmíněné listiny byly v rozhodnutí MŽP ze dne 20.10.2008 o poskytnutí dotace na str. 2 vyjmenovány a označeny jako podmínky čerpání. Žalobkyně si mohla a hlavně měla ověřit, pokud by řádně chránila svá práva, zda jí byly vyjmenované listiny skutečně předány spolu s rozhodnutím. Vzhledem k závažnosti rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace nepokládá krajský soud za možné, aby žalobkyně neúplnost předaných listin přehlédla a proto toto tvrzení shledal účelovým. Dále je toho názoru, že i když zmíněné listiny postrádají podpisy i data jejich vydání, nemá dopad na jejich platnost. Jednoznačně byly označeny jako podmínky čerpání a vyjmenovány v části rozhodnutí před podpisem pověřeného pracovníka MŽP i Ministerstva financí.

Pokud jde o rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace, bylo dle krajského soudu vydáno zcela v souladu s ust. § 14 o rozpočtových pravidlech ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace. Citované ustanovení v odstavci 3 uvádí, že o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci rozhoduje poskytovatel na základě žádosti příjemce. Vyhoví-li poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, vydá písemné rozhodnutí, které obsahuje mimo jiné i

případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit (viz § 14 odst. 3 písm. g).

Podle § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodnutí o dotaci, jejíž součástí jsou peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu kryté z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. b) a d)] nebo peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. f)] (dále jen "dotace obsahující prostředky od Evropské unie"), může poskytovatel stanovit, že nesplnění podmínek podle odstavce 3 písm. g) nebo některých z nich bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Může též stanovit, že takovýmto nižším odvodem budou postižena méně závažná nesplnění podmínek podle odstavce 3 písm. g) nebo některých z nich. V tom případě stanoví, která to jsou. Při postupu podle tohoto odstavce poskytovatel v rozhodnutí o dotaci vždy stanoví u všech jednotlivých podmínek, jejichž nesplnění bude postiženo nižším odvodem, a u všech jednotlivých méně závažných nesplnění v rozhodnutí uvedených, kolik procent z celkové částky dotace bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit. Podle tohoto odstavce poskytovatel postupuje, umožňuje-li to právo Evropských společenství.

Jak je patrné z rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20.10.2008 a podmínek pro čerpání dotace, které jsou jeho součástí, zejména pak z bodu C., nesplnění kterékoliv z podmínek dotace bude hodnoceno jako porušení rozpočtové kázně a každé jednotlivé porušení kterékoliv z podmínek poskytnutí dotace postiženo odvodem ve výši 1%. Žalobkyně jako příjemce dotace byla při nakládání s poskytnutými prostředky povinna splnit všechny podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Porušení rozpočtové kázně se tedy příjemce dotace dopouští i tehdy, pokud sice použil prostředky státního rozpočtu v souladu s účelem dotace a v příslušném kalendářním roce, avšak nedostal dalším svým závazkům vyplývajícím z rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že správce daně a žalovaný měli vzít v potaz skutečnost, že projekt byl řádně realizován a dokončen v termínu a bez vad a nedodělků s kladným dopadem na kvalitu života obyvatel regionu. S odkazem na ust. § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech tvrdila, že územní finanční orgány při stanovení částky odvodu dostatečně nezohlednili intenzitu tvrzeného porušení a jeho vliv na dodržení cíle dotace, který je zanedbatelný. Jak vyplývá z této námítky, žalobkyně se dovolává citovaného ustanovení ve znění platném až od 1.8.2012. S různými, pro tuto věc nepodstatnými změnami, od účinnosti citované novely platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie částku, vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí. Při stanovení částky odvodu měl územní finanční orgán vzít v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce. MŽP ve svém rozhodnutí stanovilo pevnou sazbu 1%, nikoliv procentní rozmezí. Za této situace není možné postupovat podle zásady stanovené

v poslední větě (větě za středníkem), která se s ohledem na obsah celého ustanovení § 44a odst. 4 písm. b) vztahuje jen na případy, kdy je odvod stanoven u jednotlivých porušení rozpočtové kázně procentním rozmezím.

Žalobkyně se konečně domáhala moderace uložené sankce s odkazem na ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., podle něhož rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Aplikace daného ustanovení není dle krajského soudu v projednávané věci možná. Žalobkyně se totiž mylně domnívá, že je proti ní vedeno sankční řízení, na které je třeba nahlížet jako na správní trestání vyúsťující v uložení trestu. Je nepochybné, že pokud by ve správním řízení byl žalobkyni uložen trest za správní delikt, mohl by soud jeho výši z důvodu nepřiměřenosti snížit. Taktová situace však v projednávané věci nenastala. Je nutné připomenout, že účelem správního trestání je potrestat pachatele za porušení normy veřejného práva. Obecným termínem pro porušení normy veřejného práva je označení správní delikt. Základní úpravou procesu jejich projednání je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Naproti tomu daňová povinnost, ke které je nepochybně řazena i povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně, je procesně upravena daňovým řádem. Nedodržení povinnosti hradit daň tak nelze v žádném případě řadit do sféry správních deliktů. Stejně tak tomu je i u žalobkyně, které byly ze státního rozpočtu poskytnuty finanční prostředky a toto poskytnutí bylo navázáno na povinnost splnění podmínek při jejich čerpání. Důsledky nesplnění povinností uložených rozhodnutím o poskytnutí dotace nelze označit za trest za správní delikt.

Z důvodů výše uvedených krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem byl úspěšný žalovaný. Na nákladech řízení účtoval úhradu jízdného služebním vozidlem z Brna do Hradce Králové a zpět ve výši 1.998 Kč a stravné pověřeného pracovníka ve výši 66 Kč. Bylo proto rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. července 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu